

Efter Fremskridtspartiets opfattelse er den ansvarlige økonomi ikke at optage lån, men derimod at sørge for, at de offentlige udgifter følger med ned, når skatterne sættes ned.

Regeringen har ikke forsømt mulighederne for at benytte denne folketingssamling til at gøre familiens liv endnu mere trøstesløst. Simple livsnødvendigheder som f.eks. vand, varme og lys er blevet udsat for ekstra beskatning. Og i takt med, at de mange skattetyper har nået et så højt niveau, at yderligere forhøjelser nærmest kan virke som en katalysator for et skatteoprør, ja, så har regeringen sat sit enorme embedsværk på overarbejde for at finde nye kilder til beskatning.

I den forbindelse er miljøet i usmageligt omfang blevet misbrugt i jagten på nye skatteindtægter. Befolkningen hånes og ydmyges i deres adfærd, og de bliver med eksperter og rapporter belært om politisk korrekt adfærd. Det er nu ikke længere nok at købe solidaritetskaffe fra et kommunistisk land eller give penge til de smagløse indsamlinger. Nu skal hele vores tilværelse udsættes for eftersyn. Alt fra børnenes bold i idrætsklubben til valg af køleskab eller den økologiske cola skal gennem det politiske nåleøj.

Det hele er et usmageligt forsøg på at skabe argumentation for ansættelse af nye horder af offentlige meningsbetjente og adfærdskommisærere. Og når vi så har fået dårlig samvittighed over vores syndefulde liv, kommer staten i form af de røde politikere med tilbud om køb af aflad.

Afgifter lægges på alt fra benzenholdig benzol til pvc-holdige membraner i vores genbrugslegetøj. For selv om statsbetalte og politisk afrettede eksperter tilbyder nye dommedagsprofetier om alt menneskeligt virke, ja, faktisk hver eneste dag, er tingene aldrig værre, end at vi godt må fortsætte med vores dyrkelse af afguder i form af tilsætningsstoffer og kemikalier, hvis bare vi betaler tilstrækkeligt med afgifter til den sultne statskasse.

Eksperternes løn, ja, den betales af de mange afgifter, hvorfor der jo er skabt et politisk alternativ til evighedsmaskinen, som kan plyndre befolkningen.

Ledigheden – ja, regeringen hævder jo fortsat, at der er skabt fantastisk mange nye job. Og rigtig er det da også, at den statistiske ledighed er faldet, men hovedparten af de nye job er efter Fremskridtspartiets opfattelse skabt inden for områder, som vores samfund ingen glæde har af. Vi har ingen glæde af de mange ekstra unø-

dige offentligt ansatte. Vi har ingen glæde af de mange eksperter, der kalder sig konsulentfirmaer, og som bliver honoreret fra det offentlige med kæmpestore beløb, hver gang de bliver sat til at lave undersøgelser.

Vi har heller ingen glæde af, at kommunerne ansætter i tusindvis af nye miljøfolk til at gå ud og genere befolkningen. Vi har heller ingen glæde af, at amtskommunerne ansætter i tusindvis af nye miljøfolk til at gå ud og genere befolkningen. Vi har heller ingen glæde af de mange, der skal rende rundt og tage vandprøver, fordi man med hysteriet som tændt fakkell formår at få befolkningen skræmt ved udsigten til, at deres vand er giftigt.

Over for alt dette står den helt almindelige familie. De kan ikke forstå, hvorfor finansministeren med arrogant vrede afviser enhver debat om velfærdssamfundets krise. De kan ikke forstå, hvorfor deres bedstemor ikke kan få hjemmehjælp. De kan heller ikke forstå, hvorfor deres datter ikke kan komme på hospital, men må vente i måneder. Og kommunens løfter om pasning af deres mindste børn bliver heller ikke nogen sinde til noget.

Familien kan ikke forstå, hvorfor de hele tiden skal vise mådehold og tjene penge til staten. De kan ikke forstå, hvorfor de skal have dårlig samvittighed over for deres eget forbrug og se på, hvordan samfundets snyltere bliver forsørget. De kan se til, mens politikerne med lethed finder ressourcer til politibevogtning af rockerne, men et indbrud hjemme hos dem selv, i familien, har politiet desværre ikke ressourcer til at efterforske.

De kan opleve, at deres børn har forældede skolebøger og elendige lærere, som er mere optaget af millimeterudmålte fagforeningsregler end af at lære eleverne noget. Og børnenes kammerater – nogle af dem er kriminelle, nogle skaber sig hele tiden, nogle er konstant til gene for os alle sammen – de får derimod stillet ressourcer til rådighed af det offentlige.

Listen over sagsbehandlere, psykologer og adfærdsrådgivere, familievejledere osv. er enorm, og den lære, som den almindelige familie uddrager, er, at jo værre man opfører sig i det danske samfund, jo flere ressourcer bliver der stillet til rådighed.

Vores familie kan heller ikke forstå, hvorfor de udlændinge, som opholder sig her i landet, bliver vartet så gavmildt op ved velfærdens tagselvord, og kan udlændingene ikke selv finde ud af at proppe lommerne fra velfærdens åbne